

Toimittajalta.

Sydämellisen tervehdyksen lähetän teille kaikille, Ruusu-Ristin lukijat ja ystävät. Olkoon elämä tästä lähtien teille hartaimpien toiveittenne täyttävä!

Viime syksystä lähtien maallinen elämämme on ollut täynnä yllätyksiä – surullisia, jos iloisiakin.

Eräänä maaliskuun iltana laskeutui sumu Suomeen yli. „Mäntsälässä ammutaan, kapina on tekeillä . . .“ Mitä, ovatko ihmiset hulluja? Maailmansodan ja vallankumousten verikauhut eivät vielä ole unohtuneet, ja onko ihmisiä, kyllin sydämettämiä ja vähäjärkisiä, että olisivat valmiit niitä uudistamaan? Tämä ei ole mahdollista!

Eikä se ollutkaan mahdollista. Olimmehan valinneet Suomen presidentiksi miehen, joka oli joukossamme viisain, kokenein ja maltillisin. Niinkuin muinaissuomalainen tietäjä ainakin hän luotti sanan voimaan enemmän kuin miekan.

Sanan voimalla hän saikin lapsensa luopumaan tuhmasta tottelemattomuusaikeestaan.

Ah, kuinka enkelit taivaissa iloitsivat – enkelit ja Väinämöinen!

Iloitsivat he toisestakin asiasta, vaikkei yhtä paljon. Siitä nim., että Suomen kansa luopui ulkokultaisesta kieltolaistaan, vaikka se samalla merkitsi, että kansa ei kestänyt koetusta. Lain muodossa koetus olikin tehty liian jyrkäksi. Väinämöinen ei ollut semmoista tarkoittanut. Hänen ihanteensa oli korkeasti kultivoitu laulajakansa, kohtuullinen kaikessa.

Se on vieläkin Väinämöisen ihanne. Eläytykäämme siihen.

Välistä kysytään, miksi looshielämä Ruusu-Ristissä on suljettu ja salainen. „Se on meidän jumalanpalvelustamme“, vastataan. Mutta miksi se on suljettu? Onko Jumalalla siitä iloa? „Ei suinkaan, eihän seremoniat ole Jumalaa varten! Seremoniat ja juhlallisuudet ovat meitä ihmisiä varten. Me saamme oppia ja voimaa niistä. Ne ovat pyhiä meille ja meitä varten. Ja niiden pyhyys pysyy, kun niitä ei profanoida. Sentähden ovat suljettuja.“

Rakkaat Ruusu-Ristin jäsenet, muistakaamme, että toukokuussa tänä vuonna suoritetaan toinen erä vapaaehtoisesta jäsenmaksustamme.

Nouskoon kesän aurinko kultaisena ja kauniina yli Suomenniemen!

*

Vuosikokouksemme on ollut ja mennyt ja jotkut läsnäolijat ovat kirjeissään kertoneet minulle ilonsa ja kiitollisuutensa sen johdosta.

Lainaan tähän otteen eräästä kirjeestä:

„Tahdon kiittää muutamalla sanalla niistä onnellisista päivistä, joita viime vuosijuhla valmisti minulle ja tietysti kaikille mukana olleille. Kun Sinun, rakkaan

opettajan, välityksellä virtasi niin sanomattoman hyvän olon tuntua, joka poisti kaiken arkisuuden ja painostavat pilvet, päästäen Hengen auringon säteet lämmittämään ja valaisemaan, niin ei voi muuta sanoa, kuin että Ruusu-Risti on se tulevaisuuden mysteriotemppele, joka kerran valaisee koko kansamme ja vähitellen koko ihmiskunnan. Ota vastaan ryhmämme kiitokset, sillä vaikka täältä eivät kaikki voineet tulla juhlille, olivat he iloissaan, että edes jotkut pääsivät.

„On niin, että olisi joka vuosi päästävä yhteisille veljesjuhlille, sillä muuten jää side höllemmäksi ja sydämen puutarha alkaa kasvaa rikkaruohoa. Sen me täälläkin ymmärrämme hyvin. Ja tässä mielessä päätinkin lähteä juhlille, kokoamaan uutta voimaa ja uskallusta. Mutta kun olin tehnyt jo useita viikkoja aikaisemmin lujan päätöksen lähteä matkalle, niin eikös tuo alempi persoonallisuus alkanut nostaa päätään, ja se haki jos jotain esteitä. Tällä kertaa ei raha-asiat huolettaneet, mutta kaikkea muuta sen sijaan kohosi muka esteeksi. Mutta kun sinne tulin, oli kaikki harmaus kuin pois pyyhitty. Ja mikä ihmeellistä: sain vastauksen kaikkiin kysymyksiini, tarvitsematta itse tehdä kysymyksiä. Ehkä se johtui siitä, että olin sittenkin lähtenyt liikkeelle ryhmän puolesta, sen parasta ajatellen; koetin lähettää koko ajan ajatus- ja voimavirtoja, että täkäläiset veljet saisivat uutta uskoa, uutta innostusta. Ja tänne tultua viime sunnuntain ryhmäkokouksessa koetin parhaani mukaan tuoda *temppeleauraa* tänne asti. Toivoisin hartaasti, että työemme myös täällä saisi jatkuvaa sysäystä, sillä olemme olleet monenlaisten niin sisäisten kuin ulkonaisten painojen alla. Ja meissä itsessämmehän se vika lopultakin löytyy, mutta yhteiset juhlat avaavat uusia näköaloja ja ikäänkuin panevat unohtamaan alemman persoonallisuuden äänet.

„Niinkuin sanoin, olin niin koko sydämelläni mukana, etten ennen ole sillä tavalla ollut. Olen ennen ollut jostain tilaisuudesta poissa, mennyt välillä teatteriin, mutta nyt tunsin, etten voi mitään sivuuttaa. Olin ollut epä tietoinen, saisinko olla mukana esoterisessa kokouksessa, kun ei minulla ole ollut pariin vuoteen harjoituksia, mutta tunsin sydämeni äänen niin kehoittavasti kutsuvan, joten tulin. Ja sehän oli ihana kokous! Olin aivan liikutettu, kun sain kuulla, ettei ponnistuksemme tämän kansan hyväksi ole hukkaan mennyt. Sanoin ponnistuksemme, sillä olen näinä vuosina palavasti koettanut päästä kansallishaltiamme tarkoitusta ja johtoa ymmärtämään ja kärsinyt paljon. Eikä minua mikään niin voi innostaa, kuin ajatus tämän kansan henkisestä tulevaisuudesta. Silloin aina elän kauneimmat unelmani. En sano, että joka aika jaksaisin kohota sellaiseen tilaan, on kuljettava välillä korpimaisemiakin ennenkuin ylänkömaat alkavat näkyä.“

Sen pituinen se lainaus. Minua miellyttää suuresti ystäväni lausuma ajatus, että vuosikokouksiin pitäisi aina saapua edustajia Ruusu-Ristin ryhmistä ja loosheista. Kai niin on säännöllisesti tapahtunutkin. Mutta köyhiäkin jäseniä pitäisi saada liikkeelle yhteisillä varoilla, keräyksillä tai muilla keinoin.

Koska kustannustoiminta asetettiin vakavalle kannalle vuosikokouksessa sen kautta, että perustettiin Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura, tulee P. E:n rahasto monen ystävän toivomuksesta yksinomaan tukemaan P. E:n henkilökohtaista kirjallista toimintaa.

*

Kesäkurssit Jyväskylässä alkavat tänä vuonna sunnuntai-iltana elokuun 7 p:nä ja kestävät sunnuntai-iltaan 14 p:ään. Jonakin iltana on looshikokous.

(Ruusu-Risti 1932 Huhti- ja toukokuu N:o 4-5, s. 105-107)